

גופא: אמר שמואל: **יוצא העבד בחותם שבצוארו אבל לא כחותם שבכסותו.**

תניא נמי הכי: **יוצא העבד בחותם שבצוארו, אבל לא כחותם שבכסותו.**

ורמינהו, סתירה בברייתות:

כי מאידך, שנינו בברייתא: **לא יצא העבד בחותם שבצוארו ולא כחותם שבכסותו,** זה וזה אין מקבלין **טומאה,** כי היות ואינם עשויים לנוי, אין להם דין תכשיט, וכמובן שאינם כלי.

ולא יצא בזוג — פעמון שבצוארו, אבל יוצא הוא בזוג שבכסותו, וזה וזה מקבלין **טומאה** לפי שתכשיט הן, ותכשיט נחשב כדין כלי ביחס לקבלת טומאה.

ולא תצא בהמה לא כחותם שבצוארה, ולא כחותם שבכסותה, ולא בזוג שבכסותה, ולא בזוג שבצוארה משום שנראה הדבר כאילו מוליכים אותה לשוק להימכר ותולים לה זוג

לנאותה⁽³⁴⁾.

זה וזה הזוג שבכסותה ושבצוארה — אין מקבלין **טומאה** לפי שאין תכשיט לבהמה.

ומקשינן על דברי שמואל מתחילת הברייתא, האוסרת לעבד לצאת בין בחותם שבצואר ובין בחותם שבכסות.

לימא ליישב את סתירת הברייתות ואת דברי שמואל:

הא, הברייתא הראשונה ודברי שמואל המתירים לעבד לצאת בחותם שבצוארו, הם בחותם **דעבד ליה רביה,** שמותר לצאת בו לפי שלא חששו שמא ישלפנו, היות שאימת רבו עליו.

הא, הברייתא השניה האוסרת, היא בחותם **דעבד איהו לנפשיה** וחששו שיכוא לשולפו.

ודחינן: **לא**⁽³⁵⁾ צריך לפרש את הברייתא בחותם שעשה העבד לעצמו, אלא **אידי**

לחשוש גם לכך.

34. רש"י. וראה בתוספות שהוכיחו כפירושו. והנה הרמ"א ב"ד [פז, ג] כתב שבשר עוף מותר לבשלו בחלב שקדים ואין חשש של מראית העין שנראה כבשר בחלב, אבל בשר בהמה אסור לבשלו בחלב שקדים מפני מראית העין. ומבאר שאיסור מראית העין נאמר רק באיסור דאורייתא [בשר בהמה] ולא באיסור מדרבנן [בשר עוף בחלב].

והש"ך [שם, ו] חולק, והוכיח מהגמרא כאן שיש איסור משום מראית העין גם באיסור מדרבנן, שהרי איסור מקח וממכר בשבת הוא רק מדרבנן וגזרו שלא תצא בהמה באופן שנראה שהוא הולך למוכרה בשוק.

והנחלת **צבי** [שם] דוחה את הראיה, ומפרש שהרמ"א מדבר רק על איסור מראית העין בחדרי חדרים [שאסרו כל מה שנראה כאיסור אפילו כשאין מי שרואה כמבואר בגמרא להלן סד, ב] וזה נאמר רק כשנראה שעובר על איסור מהתורה, אבל להוליך בהמה ברשות הרבים באופן שכולם רואים ונראה כמו שהולך לעשות איסור מדרבנן בודאי אסור. וראה להלן סה, א שמהפוסקים מוכח חילוק הרמ"א.

35. והקשה רש"י הרי את אותה קושיא ממש הקשינו לעיל סתירה בין המשנה לשמואל וכאן מקשינן סתירה בין הברייתות, ומדוע צריכה הגמרא לחלק שני חילוקים שונים?

ותירץ, שבאמת סתם חותם עשוי מטיט